

źródło: roksendlerowej.pl

Rok 2018 został ogłoszony Rokiem Ireny Sendlerowej. W naszej szkole poznajemy biografię tej niezwykłej Polki. Uczniowie klas IV-VI obejrzeli film „Dzieci Ireny Sendlerowej”, napisali wzruszające listy i przygotowali gazetkę.

Irena Sendlerowa, podobnie jak Janusz Korczak, swoje posłannictwo zawodowe łączyła z ratownictwem i pomocą dzieciom. Stała się łącznikiem między światem zagłady, a światem niewoli. Organizowała i sama uczestniczyła w wynoszeniu, wywożeniu młodszych dzieci, potajemnym wyprowadzaniu starszych, przekazywaniu ich ludziom bliskim lub obcym. Za takie działanie w okupowanej Polsce Polakom groziła kara śmierci. Żydzi mieli ten wyrok przez całą wojnę.

Historycy i biografowie Ireny Sendlerowej podają, że uratowała z getta około 2,5 tysiąca dzieci. Problemem było nie tylko przedostanie się przez bramę getta, ale wyrobienie odpowiednich papierów, znalezienie opiekunów, ukrycie dziecka. Sendlerowa wierzyła, że dzieci przetrwają wojnę. Prowadziła kartotekę uratowanych. Dziecięce dane zapisywała na małych karteczkach ukrywanych w butelkach w sobie wiadomym miejscu.

Dzieci ocalałe z getta trafiały do sierocińców prowadzonych przez zgromadzenia zakonne w Warszawie, Chotomowie, w Turkowicach. Pomocą służyły siostry m.in. ze Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi, Służebniczek Najświętszej Marii Panny. Wiele dzieci znalazło się w warszawskim Domu im. ks. Boduena, inne trafiły do zaufanych polskich rodzin, ale było

także inaczej...

Za swoją działalność Irena Sendlerowa trafiła na Pawiak. Bitą, torturowaną, skazaną na śmierć początkowo znalazła duże wsparcie ze strony więźniarek, a później Żegoty (powstała w 1942 roku konspiracyjna organizacja społeczna zajmująca się pomocą Żydom poza murami getta), która, przekupując Niemca, wyciągnęła Sendlerową z miejsca, z którego w zasadzie się nie wychodziło.

W 1944 roku – Sendlerowa wzięła udział w Powstaniu Warszawskim. Prowadziła punkt medyczny, a potem szpital powstańczy. Ostatnim miejscem wojennej służby medycznej Ireny Sendlerowej był szpital na Okęciu. 17 stycznia 1945 roku, tuż po wyzwoleniu Warszawy, przekształcono go w Dom Dziecka. Trafiły tam m.in. dzieci z Auschwitz.

W wyzwolonej Warszawie – Irena Sendlerowa włączyła się w wielką akcję pomocy dzieciom osieroconym przez wojnę, okaleczonym, zagubionym, zdemoralizowanym. Powoływała instytucje i placówki opiekuńczo-wychowawcze. Próbowała reaktywować zawód pracownika społecznego i kształcić kadry dla tego zawodu. Pracowała w szkołach medyczno-socjalnych, powołała pismo *Opiekun Społeczny*. Trudne czasy stalinizmu, a potem PRL zatarły pamięć o wojennych bohaterach, którzy nie walczyli na frontach, ale ratowali dzieci skazane na zagładę.

Po latach Irena Sendlerowa za swoją działalność została nagrodzona najwyższymi odznaczeniami m. in. Sprawiedliwy wśród Narodów Świata (1965), najwyższym polskim odznaczeniem: Orderem Orła Białego (2003). W 2006 r., Międzynarodowa Federacja Pracowników Socjalnych (International Federation of Social Workers) uhonorowała Irenę Sendlerową mianem Najwyższego Pracownika Socjalnego (The Most Distinguished Social Workers). W 2007 roku Irena Sendlerowa na wniosek 16-letniego Szymona Płóciennika z Zielonej Góry otrzymała Order Uśmiechu przyznawany przez dzieci, co obok listu od papieża Jana Pawła II uznała za najpiękniejszą rzecz, jaka ją w życiu spotkała.

Irena Sendlerowa zmarła w 2008 r. w Warszawie. Jej niezwykle życie i dzieło budzi dzisiaj w całym świecie zainteresowanie literatów, dziennikarzy, artystów i samych dzieci.

(na podstawie: roksendlerowej.pl)

{gallery}2018/rok{/gallery}